

<i>preek</i>	8 juni 2025 (Pinksteren)
<i>thema</i>	De kerk krijgt de Geest
<i>tekst</i>	Openbaring 12:14: De vrouw kreeg de twee vleugels van een grote adelaar om naar haar plaats in de woestijn te vliegen, waar gedurende een tijd en twee tijden en een halve tijd voor haar gezorgd zou worden, buiten het bereik van de slang.
liturgie:	Nog voordat je bestond kende Hij je naam (Opwekking 599)
<i>begroeting</i>	
<i>gebed</i>	
<i>kindermoment</i>	kinderlied: Door de kracht van de heilige Geest (Opwekking Kids 31)
<i>kinderen naar hun club</i>	
<i>inleiding op de bijbellezing</i>	Heer, ik kom tot U (Opwekking 488)
<i>lezen Openbaring 12:1-17</i>	
<i>preek</i>	
<i>geloofsbelijdenis =</i>	We believe in God the Father (Opwekking 347 origineel)
<i>gebedspunten</i>	De zon komt op, maakt de morgen wakker (Opwekking 733)
<i>gebed</i>	
<i>kinderen komen terug</i>	
<i>collecte</i>	
<i>bevestiging diaken</i>	God of the moon and stars (Kees Kraayenoord)
<i>zegen ingeleid met</i>	Wij zijn het volk van God (Opwekking 798)

inleiding op de bijbellezing

Christus is overwinnaar!

Dat hebben we tien dagen geleden gevierd, op Hemelvaartsdag. Christus is overwinnaar! Sinds Christus in de hemel is mag Satan er niet meer in. God wil niet meer luisteren naar de aanklachten van Satan, naar alle akelige dingen die Satan steeds maar zei over de dienaren van God. God luistert voortaan alleen nog naar Christus! Christus! die voor ons opkomt! Christus! die zorgt dat God van ons houdt! en liefdevol naar ons kijkt!

Dat heeft hele mooie gevolgen voor ons, hier op aarde.

Daarover gaat het op deze Pinksterdag. Vandaag staat opnieuw Openbaring 12 centraal, net als op Hemelvaartsdag. Het gaat in Openbaring 12 over een vrouw die een kind krijgt: Gods volk (de kerk) ontvangt Christus. Johannes vertelt daarbij nog iets heel moois over Gods volk: *De vrouw die haar kind gebaard had, kreeg de twee vleugels van een grote adelaar om naar haar plaats in de woestijn te vliegen, waar gedurende een tijd en twee tijden en een halve tijd voor haar gezorgd zou worden, buiten het bereik van de slang.* Weet je wat dat betekent?

De kerk krijgt de Geest.

preek

De adelaar of arend is een enorme vogel.

Het is een koninklijke vogel die tot de verbeelding spreekt en die daarom graag wordt gebruikt in wapenschilden, bijvoorbeeld in het wapen van de Verenigde Staten. Deze vogel staat voor moed, kracht, snelheid, een hoge vlucht.

Over de arend worden mooie verhalen verteld. Eén verhaal ken je misschien wel.

Een arend bouwt zijn nest ergens hoog in het gebergte, op een plaats waar je alleen maar kunt komen als je kunt vliegen. Daar in de hoogte kunnen de eieren veilig worden bebroed en de jonge arenden zonder gevaar uit het ei kruipen en opgroeien. Als de jongen oud genoeg zijn om te vliegen, gooit de arend ze het nest uit. Dat lijkt wreed. Maar het is niet wreed want de arend blijft vlak bij de jonge vogel. Als het jong te pletter dreigt te vallen, schiet de vader of moeder eronder. Het kleintje landt op de vleugels van

de volwassen vogel en het wordt teruggebracht naar het nest.

Het is een prachtig verhaal maar het klopt niet.

Je komt dit verhaal regelmatig tegen in bijbelverklaringen en ook in teksten die bedoeld zijn om christenen te bemoedigen: misschien ben je gevallen en misschien denk je nu dat je verloren bent maar God let scherp op en Hij vangt je precies op tijd op (net als een arend dat doet met z'n jong) en God brengt je in veiligheid (net zoals een arend zijn jong naar het veilige nest terugbrengt). Je leest het zo vaak dat het waar lijkt te zijn. Maar de één schrijft het van de ander over en dat snap ik wel want het klinkt mooi. Maar jammer genoeg is het onzin. Mensen die veel studie hebben gemaakt van roofvogels, kunnen dat bevestigen. Zodra er iets boven op de vleugels van een arend zit, kan hij niet meer vliegen. Dat heeft te maken met de manier waarop de lucht rond de vleugels stroomt, dus met aerodynamica. Een arend zal z'n jong echt niet opvangen op z'n vleugels want dan vallen ze samen te pletter.

Een arend draagt niets op zijn vleugels. Dat moet je dus ook niet inlezen in de Bijbel.

Je zit er niet op! op de machtige vleugels van de arend! Je *krijgt* ze! Het is Gods kracht die *jij* ontvangt! Je hoeft dus niet in je eigen kracht te gaan staan. Op zich is het mooi als je je eigen kracht ontdekt en als je 'in je kracht' leert staan. Maar je eigen kracht is altijd beperkt en is altijd afhankelijk van God. Je mag je toevertrouwen aan de kracht van God.

God geeft aan jou twee machtige vleugels.

Het is een prachtig beeld van de heilige Geest, van *zijn* kracht in *jouw* leven. Misschien heb je daar nog nooit zo bij stilgestaan. Maar dat is precies wat we net gezongen hebben:

*Ik voel uw kracht en stijg op als een arend;
dan zweef ik op de wind,
gedragen door uw Geest
en de kracht van uw liefde.*

In het Oude Testament lees je daar al over.

In Exodus 19 herinnert God aan de manier waarop Hij Israël uit Egypte heeft bevrijd. Hij zegt (via Mozes) tegen Israël: *Jullie hebben gezien hoe Ik ben opgetreden tegen Egypte, en hoe Ik je op adelaarsvleugels gedragen heb en je hier bij Mij heb gebracht*. Dat wil zeggen: Zoals een adelaar (of een arend) door zijn vleugels wordt gedragen, zó heeft God zijn volk gedragen en bij Zich gebracht, bij de berg Sinai. Het is dankzij de kracht van God dat Gods volk bij de berg Sinai aankomt en daar God ontmoet.

In het Nieuwe Testament lees je daar opnieuw over.

Johannes ziet dat de draak vanuit de hemel op aarde is gekwakt; dat is Satan die niet meer in de hemel mag komen; hij is op aarde gekwakt. Hij kan hier op aarde niks beginnen tegen het *kind* (tegen Christus) en daarom wil hij nu wraak nemen op de *moeder* van het kind (op Gods volk, op de kerk). Maar het mislukt.

Gods volk krijgt de twee vleugels van een grote arend.

Zoals een *vliegtuig* gedragen wordt door zijn vleugels, zoals een *arend* gedragen wordt door zijn vleugels, zo worden *wij* gedragen door Gods vleugels, zo word *jij* gedragen door Gods vleugels. Het is dus niet dat je op Gods vleugels *zit*. God *geeft* je vleugels, de vleugels van een arend. De kerk krijgt de Geest.

Alleen daardoor kunnen we kerk zijn.

Omdat de kerk de Geest krijgt, lezen we de Bijbel en gaan we Gods woorden steeds meer begrijpen. Omdat de kerk de Geest krijgt, ondersteunen we elkaar in het lezen van de Bijbel en in het begrijpen van wat God zegt, stimuleren we elkaar, krijgen sommigen een speciale taak in de kerk, ontdekken we met elkaar oude en nieuwe dingen over God en over zijn kracht en zijn liefde, groeit het verlangen om te wandelen met God en om te genieten van zijn liefdevolle nabijheid, kunnen we dóór, dankzij de kracht van de Geest. Omdat de kerk de Geest krijgt, staan we liefdevol in het leven, staan we klaar om elkaar te ondersteunen en zijn we er ook voor mensen die wat verder bij ons vandaan staan

maar in de knel zitten en geen kant meer op kunnen en daardoor geen hoop meer hebben. Dat valt nog niet zo mee en daarom is het fijn dat er diakenen zijn, die daar gericht werk van maken en die ons daarin mee willen nemen. Al doende gaan we steeds meer ontdekken hoe concreet Gods liefde is, hoe God met zijn liefde de totale mens op het oog heeft, hoe God ons redt, dankzij de kracht van de Geest.

De kerk krijgt de Geest en het klinkt machtig. De kerk krijgt de twee vleugels van een grote arend. Wat kan de kerk geweldig veel! Wat is het bemoedigend!

Maar wat is het effect?

Het valt tegen want je komt terecht in de woestijn.

Op zich is een woestijn geen fijne plek want in de onherbergzaamheid van de woestijn voel je je klein, en kwetsbaar. In de woestijn word je er elke dag opnieuw aan herinnerd dat het leven moeizaam is. Hoe kom je aan voldoende eten? En hoe moet het met het drinken? De voedselvoorziening en de drinkwatervoorziening is heel moeizaam, in de woestijn. Het is geen gemakkelijke omgeving om in te leven.

En toch is het een goeie plek want in de woestijn ontdek je dat je God nodig hebt.

Israël in de woestijn was afhankelijk van God en moest onderweg ontdekken dat je het op eigen kracht niet redt maar alleen als God voor je zorgt, als Gods kracht aanwezig is in je leven. Lees het maar eens na in het boek Exodus! Het is echt bijzonder om te lezen hoe God toen al voor zijn volk zorgde, zijn mensen steeds voorzag van wat ze nodig hadden. Die woestijn: dat is de plek waar de kerk verblijft, de kerk die de Geest krijgt. De woestijn is de plek waar je je afhankelijkheid van God extra ervaart maar tegelijk ook leert om te genieten van alles wat Hij je geeft aan moois en aan goeds.

De draak wil dat alles ondermijnen. Hij zorgt dat er ineens een snelstromende rivier is in de woestijn. Dat geeft twee kansen om de vrouw te pakken te nemen. Door het geweld van het water loopt haar leven gevaar. En mocht ze blijven leven dan kan door dat water de hele woestijn veranderen in één grote oase waar water in overvloed is. De draak wil Gods volk uitroeien en als dat niet lukt wil hij hun het gevoel geven dat ze God niet nodig hebben zodat ze zich niets meer aantrekken van de aanwijzingen die God voor hun leven geeft en zodat ze Jezus in de praktijk van hun leven vergeten.

Maar de aarde gaat ineens meedoen in de strijd want de aarde drinkt al het water op. Je zou zeggen: Wat een toeval! Maar het is God die de opdracht gaf aan de aarde: Open je mond en drink het water op! De aarde drinkt al het water op. Het leven wordt er daardoor niet gemakkelijker op. Je wordt met je neus op de werkelijkheid gedrukt van je eigen kwetsbaarheid. Dat is niet fijn; echt niet. Maar het brengt je wel weer dicht bij God. Zo zorgt God voor zijn volk.

Bovendien besef je in de woestijn dat je onderweg bent.

Israël in de woestijn was onderweg naar het land dat God aan zijn volk beloofd had. Zo zijn wij onderweg. We zijn nog niet op onze eindbestemming. We komen wel steeds dicht bij. We zijn op weg naar Gods nieuwe wereld. De reis valt niet altijd mee want de draak is dreigend aanwezig in de woestijn. De reis duurt lang! Volgens Johannes duurt de reis *een tijd en twee tijden en een halve tijd*. Dat wil zeggen: de reis duurt lang! de reis duurt heel erg lang! en dan ineens zijn we er! Hiermee bemoedigt Johannes de mensen van zijn eigen tijd. Hiermee bemoedigt God ook ons.

Met elkaar (als kerk) mogen we leven met Jezus Christus die ons draagt door zijn Geest, door de kracht van zijn liefde.